

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Til hr. Larsen-Ledets mulige overraskelse vil jeg oplyse, at der også er nogen forskel på, hvordan Fremskridtspartiet og Det Radikale Venstre ser på denne materie.

Hr. Larsen-Ledet siger: »Vi er ikke forpligtet til at bruge denne ytringsfrihed«. Jamen det er ikke det, det drejer sig om. Problemet er: Er man berettiget til hver på sin vis, hvad enten man er en gråspurv eller en kongeørn, at få lov til at pippe med det næb, man nu engang har? Har man ret til at bruge sin ytringsfrihed? For hvis vi har en ytringsfrihed, som kun magthaverne og de, der efter vor mening vil Danmark det dårligt, har lov til at bruge, vil jeg altså ikke definere den som ytringsfrihed. Jeg vil bestemt ikke pålægge hr. Larsen-Ledet nogen som helst pligt til at ytre sig på nogen som helst vis, men hvis hr. Larsen-Ledet er en ærlig tilhænger af ytringsfriheden, må han give fremskridtsfolk ret til at ytre sig om synspunkter, som vi finder er væsentlige for dette lands fortsatte eksistens. Vi må så også have lov til at fremhæve de synspunkter, som vi finder at alle kendsgerninger taler i retning af: at skal danskheden leve, skal vi afvise muhamedanerinvasionen. Det er kendsgerningen. Ellers går dette land til grund, inden nogen af vore oldebørn er født, muligvis også inden nogen af vore børnebørn er døde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 208:

Forslag til lov mod skatteyderbetaling af kantiner m.v.

Af Behnke (FP) m.fl.

(Fremsat 16/3 90).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Finansministeren (Henning Dyremose):

Fremskridtspartiet foreslår, at ingen offentlig institution kan yde skatteyderbetalt tilskud til hel eller delvis betaling for mad, drikke, tobak eller andre nydelsesmidler, og så er der nogle få undtagelser.

Det ville, hvis det blev vedtaget, betyde, at almindeligt samvær i forbindelse med mødeaktivitet, repræsentation osv. i hele den offentlige sektor stort set ikke længere kunne afholdes, og alene af den grund må vi afvise forslaget. Men jeg vil godt understrege, at det i forvejen er sådan, at den type udgifter er omgærdet af meget strenge kontrolforanstaltninger. F.eks. fremgår det af statens budgetvejledning for 1985, at repræsentationsudgifter af større omfang eller af ekstraordinær karakter ikke bør afholdes, uden at der er tilvejebragt særskilt hjemmel hertil enten på finansloven eller ved særskilt forelæggelse for Finansudvalget.

Så der er i forvejen stramme regler, og de er på nogle områder blevet strammet i samarbejde med Fremskridtspartiet og regeringen. Det drejer sig om de i finanslovforliget vedtagne nye kantineregler, som indebar en besparelse i 1990 på 35 mio. kr. og i 1991 på 70 mio. kr. Den besparelse er udmøntet ved et nyt cirkulære af 10. januar 1990, og nu er reglerne sådan, at statslige institutioner ikke må anvende statslige midler til drift af eller indkøb for personalekantiner m.v. og spisepladser for personalet ud over de forpligtelser, der med udgangspunkt i gældende arbejdsmiljøregler og dissers sædvanlige anvendelse påhviler arbejdsgivere.

Vi er altså i en situation, hvor man, hvis man skulle ændre yderligere, ikke bare skulle fremsætte et så lille lovforslag som dette, men man skulle have fat på hele grundlaget for vores arbejdsmiljølovgivning. Jeg vil ikke foregøgle, at det vil føre til et ønske om at støtte forslaget fra vores side. Vi mener, at vores arbejdsmiljøregler er rimelige og fornuftige, og at de skal overholdes.

Der er imidlertid ét problem tilbage, nemlig at der er en vis forskel på den meget spartanske måde, vi behandler vore medarbejdere på i den